

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 816/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ažaltovič & PARTNERS, s. r. o., Potočná 650/135B, Trenčín, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Ažaltovič, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4 C 5/2013 z 9. októbra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 184/2015 zo 6. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 5/2013 z 9. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 184/2015 zo 6. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že proti nemu ako žalovanému uplatnilo mesto [REDAKOVANÉ] ako žalobca vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo sťažovateľovi vzniknúť na úkor žalobcu z dôvodu, že žalobca je vlastníkom pozemku zapísaného na príslušnom liste vlastníctva a sťažovateľ Domu kultúry nachádzajúceho sa na tomto pozemku, a takto z dôvodu neoprávneného užívania tohto pozemku sťažovateľom malo vzniknúť sťažovateľovi bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu vo výške obvyklej ceny nájmu za porovnateľný pozemok v danom mieste a čase, pričom žalobca takýto nárok voči sťažovateľovi uplatnil za v žalobe uvedenú dobu a vyčíslil sumou 7,983 €/m² za rok, čo spolu za uvedenú dobu predstavuje 56 870,96 €.

3. Konanie o takto uplatnenom nároku žalobcu proti sťažovateľovi bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 5/2013, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi 41 098 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 10. decembra 2010 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a zároveň sťažovateľa zaviazal nahradiť trovy konania žalobcovi a tiež trovy konania štátu. Svoje rozhodnutie prvoinštančný súd odôvodnil vo veci samej s poukazom na § 451 ods. 1 a 2 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatovaním dôvodnosti podanej žaloby a uviedol, že s tvrdeniami sťažovateľa sa nestotožnil a vychádzal z údajov katastra nehnuteľností, ktoré sú záväzné, a zo skutočností, že sťažovateľ užíval pozemok vo vlastníctve žalobcu bez toho, aby mal so žalobcom uzavretý nejaký zmluvný vzťah.

4. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení

s opravným uznesením v napadnutej časti výroku, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi 41 098 € do 3 dní od právoplatnosti, potvrdil. V zostávajúcej napadnutej časti výroku, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 41 098 € od 10. decembra 2010 do zaplataenia, a v nadväzujúcom výroku o trovách konania rozsudok okresného súdu zrušil a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Keďže sťažovateľ považoval aj rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne a nezákonné, pričom dovolanie proti takémuto potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej nebolo podľa neho procesne prípustné, podal na základe vtedy platných ustanovení § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). V tomto podnete namietal predovšetkým celkom nesprávny právny záver odvolacieho súdu vo vzťahu k nepochybne zistenej skutočnosti, že v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu o určení právneho vzťahu k predmetnej stavbe sťažovateľ vôbec nebol v žalovanom období vlastníkom tejto stavby, a tiež nesprávny záver odvolacieho súdu vo vzťahu k dostatočnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a vo vzťahu k potrebnosti aplikácie ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka, a to v rámci riešenia predbežnej otázky vo vzťahu k uplatnenému nároku. Takto podaný podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania bol vybavený listom Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. Kc 62/16/3300-9 z 31. augusta 2016 (ďalej len „oznámenie krajskej prokuratúry“), ktorým bolo sťažovateľovi oznámené, že zákonné podmienky na podanie dovolania neboli splnené, a preto bol podnet na podanie dovolania (pôvodne mimoriadneho dovolania) v mene generálneho prokurátora odložený.

6. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi oboch súdov, ako aj s názorom prokuratúry vo vzťahu k otázke *„existencie pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľa v spore o nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku vlastníkom stavby zriadenej na pozemku, ktorý je odlišný od vlastníka pozemku“* a takýto právny názor považuje za ústavne

nekonformný a neoprávnene zasahujúci do jeho v petite sťažnosti označených základných práva podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu.

7. Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia oboch súdov, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a aby zaviazal okresný súd na náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

8. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie v bode 1 označených základných práv a práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý, ako vyplýva z oznámenia krajskej prokuratúry, nadobudol právoplatnosť 5. mája 2016. Sťažnosť adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu 28. októbra 2016.

11. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podobne aj I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

12. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

13. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti rozsudku krajského súdu, považoval ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 315/05, III. ÚS 81/06, I. ÚS 20/2015).

14. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti vychádza v prípade plynutia lehoty na podanie sťažnosti zo skutočnosti, že po doručení napadnutého rozsudku krajského súdu podával

podnet na podanie mimoriadneho dovolania, a teda lehota sa má počítat' od doručenia oznámenia krajskej prokuratúry, ústavný súd takúto úvahu nemôže akceptovať. Ústavný súd v týchto prípadoch vychádza z podstatného právneho rozdielu medzi dovolaním podaným účastníkom konania a mimoriadnym dovolaním, ktoré môže podať generálny prokurátor. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť a je na jeho voľnej úvahe rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

15. Mimoriadne dovolanie tak nemožno považovať za účinne poskytnutý prostriedok nápravy práv zaručených sťažovateľom čl. 127 ods. 1 ústavy (na rozdiel od dovolania), preto zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie predmetnej sťažnosti z dôvodu realizácie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania neprichádza do úvahy.

16. Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016